

FR. BÍLEK: ILUSTRACIJA K CHALUPNEGA J. V. SLADKU.

SRENJA.

JANEZ JALEN.

Drama v štirih dejanjih.

Drugo dejanje.

Pozorišče: Kakor v prvem dejanju.

Poletno dopoldne.

Martina in Dana (slonita pri mizici in prelistujeta modni časopis).

Martina: Najbolj mi je všeč tale kroj. (Pokaže v listu.)

Dana (se izravna): Ostanj pri njem.

Martina: Če ne bo teta nejevoljna.

Dana: Teta nama samo še svetuje.

Martina: Samo še svetuje —?

Dana: Da.

Martina: Pa ostanem.

Dana: Prav imaš.

Martina: In ti?

Dana: Pri istem.

Martina: Tebi se ne bo podal.

Dana: Mogoče malo manj. Pa je lepo, če sta dve sestri enako oblečeni. Zdi se, kakor bi ne bilo med njima sence nesporazuma.

Martina: Nesporazuma? — Na kaj misliš?

Dana: Na nič. (Odide pred verando.)

Franica (vstopi od desne): No, kako sta izbrali?

Martina in Dana (molčita).

Franica (jih pozorno opazuje): Če sta že izbrali, vprašam.

Martina: Vzamem, kar si mi ti priporočila.

Franica: Dobro. In ti, Dana?

Dana: Kakor Martina, da bova vsaj v obleki enaki.

Franica: Prav je tako. Le radi se imejta.

Dana: Martini ni prav.

Pogačar (vstopi od leve): Komu ni prav?

Franica: Bojim se, da tebi ne bo, ko boš moral šteti obema za obleko.

Pogačar: Seveda. Za nove obleke sem dober.

Franica: Vidiš, da sem uganila.

Pogačar: Martini — nič ne rečem. Dani pa —

Martina (ga posvari): Papa!

Pogačar: Naj ji kupuje nečimernosti Ržen, ki ga je poslala za mano v srenjo kazit kupčijo.

Franica: Lovro!

Pogačar: Povračila dan je vsak dan. Tudi pri meni.

Franica: Ji dam pa jaz iz svojega.

Dana: Nočem.

Martina (ji prigovarja): No, Dana! Da bova enaki.

Dana: Čemu bi se silili, če naju še oče loči.

Pogačar: Da izprevidiš, kako ti tudi jaz lahko nagajam.

Dana: Le nagajaj mi. Dobi pa drugo kontoristinjo, ali pa me plačaj, kakor bi moral vsako tujo. Naj ti piše Martina in jaz si poiščem kruha drugod.

Martina: Nisem se učila in nisem vajena pisarne.

Dana: Nauči se in navadi. Saj nismo rojene samo zato, da čakamo ženinov.

Martina: Strašno znaš.

Dana: Kakor drugi z mano. (Žuga Pogačarju.) Sicer je pa našega premoženja precej tudi mojega. Tvojega je bilo malo. In jaz sem hči svoje matere. (Odhaja na verando.)

Pogačar (jezen): Pa še kako si.

Dana (se okrene): Hvala Bogu, če sem.

Pogačar: Ne bo tiho, dokler ne bo njena obveljala.

Franica: Zakaj pa jo dražiš.

Pogačar: Tak, kupi ji vse kakor Martini.

Dana (na verandi): Sem že rekla, da nočem.

Franica: Pa poiščeva kaj drugega.

Dana: Nočem. Sama si oskrbim obleko, če ne, pa ponosim lansko do konca. Naj oče plača za tiste denarje kakemu tujemu inženirju nekaj ničvrednih čačk. (Odide na vrt.)

Pogačar: Kakor hoče.

Martina: Papa! Molčal bi bil (odhaja na desno). Ponošena — kakor on.

Pogačar: Le kaj imate med sabo.

Franica: Denarnih barantij ne. Ti nikar niti za minuto nikoli ne pozabi, da je Dana vsa, kakor je bila njena mama.